

Izdaja
uprava „Slov. narod.
gledališča“.

Ureja
Antun Ivanović-
Mecger

ZRNJE

Štev. 27.

Mariborski kulturni vestnik.

II. VI. 1921.

Sphinx.

Angleški zložil *Oskar Wilde*, preložil *Al. Benkovič*.

(Konec.)

Kaj čakaš? Strani! Čas beži! Zdaj proč! Žveplenastrojzvezda
Sit tvoje mrkosti sem že, k zapadu že beži nocoj;
pogleda, ki ga vpiraš v me, glej, da te vzame še s seboj
ohole tvoje lenosti. voz tihi kakor od srebra.

Pljuč твоjih divji, težki dih Že jutra žar igra se živ
svetiljke luč mi pogasi, na sivem dnu, in zlati svit
krog lic mi grozno valovi krog stolpov vitkih je razlit,
zaduhli smrti nočni pih. in dežek pada ljubezniv

Dve luni z družega sveta na njive demantnih poljan
se zdi oči mi твоjih par, in pere dan, ki mlad je, bled
iz njih odseva strašen žar, s solzami твоjimi vsevred;
da ribnik tihi drgeta. proč dokler ni še velik dan!

Iz ust moli ti jezik zviti, Kdo te je smel ukral pekla
kot gad škrlaten, ki vrti kraljici, z makom venčani?
se vrtoglav, kadar glasi Kdo sem pripeljal, ki šrši
se spev sladak in strahovit. mu glava grozna, kač polnà?

Poguba utrip je твоjih žil, Koga premotil je brezstid,
kot noč ti tilnik je teman, da je raztrgal nočni vel,
kakor bi čilim, pestro tkan da brez jezika onemel
počasen ogenj ogljenil. je videl sveče moje svit,

in k meni spustil te je v hram?
Ga li ne nosi celi svet,
ki bil bi kakor jaz proklet,
sem z gobami pokrit jaz sam?

Lokava Sfinga ti, na Styx!
Že Charon v čolnu hoče col,
da pelje mene, mojo bol.
Proč ti, z menoj je krucifiks.

Je li že Pharphar suh na dnu
in Albana, da ti diši
izžežani že moja kri!
Poberi se, kaj delaš tu?

Kak bled je Bog, poln bridkih ran;
svet čuva trudno mu oko,
a bednim nam solze teko
od dne do dne — zaman, zaman!

Dr. M. Kovačič:

Josip Jurčič.

(K uprizoritvi „Desetega brata“.)

Josip Jurčič je bil rojen 4. marca 1844. leta kot sin priprostih starišev na Muljavi na Dolenjskem. Njegova izobrazba je bila ona običajna te dobe: najprej šola doma, potem normalka in nato gimnazija v Ljubljani in odtod leta 1865. odhod na vseučilišče na Dunaj. Nekaj let je bil Jurčič tudi gojenec Alojzijevišča v Ljubljani.

Ko je Jurčič odhajal na visoko šolo, je bilo njegovo ime že znano in priljubljeno. Pisateljevati je namreč začel že kot srednješolec in pokazal že kot tak svoje pripovedniške zmožnosti. Prvo tozadevno šolo je imel pri svojem dedu, katerega je ovekovečil s „Spomini na deda“. Na pravo pot, po kateri je hodil pozneje, pa ga je dovedel Levstik s svojimi „Napakami slov. pisanja“ in s „Potovanjem iz Litije do Čateža“. Po navodilih, ki jih je tu podal Levstik, je spisal Jurčič „Jurija Kozjaka“, „Domna“, „Jesensko noč med slov. polharji“, „Jurija Kobilu“ in drugo, med tem „Tihotapca“. Priobčeval je te svoje proizvode v raznih publikacijah, n. pr. v Janežičevem „Slov. Glasniku“, „Slov. Večernicah“ in drugod.

Pisateljvanje mu je donášalo toliko denarja, da je upal, da bo mogel ž njim izhajati tudi na Dunaju. Doba njegovega bivanja v tem vlemestu pomeni prvi višek Jurčičevega razmaha. V tej dobi se je lotil, ko je napisal nekaj zgodovinskih povesti, romana. Kot prvi je izšel 1866. leta „Deseti brat“ v „Cvetju iz domačih in tujih logov“, ki ga je izdajal Janežič, da nadomesti našemu izobraženemu ženstvu tuje čtivo z domačim. Prihodnje leto je začel nov roman „Cvet in sad“, ki je izhajal tudi v „Cvetju“, ali njegov mentor Levstik ga je opozoril v oceni „Desetega brata“ na razne napake. Jurčič je našel iste tudi v romanu „Cvet in sad“ in je zato prenehal z nadaljevanjem, tako, da je roman za enkrat ostal odlomek. A ko je l. 1868. nastopila mlada struja (Levstik, Jurčič, Stritar) z zbornikom „Mladika“, ki je mejnik v našem slovstvu, je priobčil Jurčič v njem „Sosedovega sina“, ki ga štejemo med najboljše Jurčičeve povesti. Za Jurčiča pa je bilo to leto usodepolno, kajti naveličal se je božemskega životarjenja ob honorarjih na Dunaju; prišel je, da bi imel kruha, v Maribor, kjer so tedaj ustanovili „Slov. Narod“ in stopil v njegovo uredništvo.

L. 1870. je odšel Jurčič nazaj na Dunaj, da bi dovršil svoje študije in pomagal Stritarju pri izdaji novoustanovljenega dunajskega

„Zvona“, ali bedno življenje ga je prisililo, da je nadaljnje študije opustil — za vedno. Proti koncu tega leta je vstopil v Sisku v uredništvo lista „Südslavische Zeitung“, a ko je umrl pri „Narodu“ urednik Tomšič, tedaj se je vrnil Jurčič v Maribor, prevzel „Narodovo“ glavno uredništvo in se potem z listom vred preselil v Ljubljano.

Kar je Jurčič spisal med tem časom (Sin kmetskega cesarja, Ivan Erazem Tattenbach) je podlistkarsko delo. Šele po ustalenju svojega življenskega položaja je zopet poglobil svoje literarno delo in dosegel v njem drugi višek. Sledili so sedaj romana „Doktor Zober“ in „Mej dvema stoloma“ in tragedija „Tugomer“, nato „Lepa Vida“ in predelani ter dokončani roman „Cvet in sad“. Tudi izdanja Mohorjeve družbe je obogatil z nekaterimi manjšimi spisi. Ko je l. 1880. prestal izhajati dunajski „Zvon“, in je bil 1881. l. ustanovljen „Ljubljanski Zvon“, je tudi Jurčič stopil med njegove sotrudnike. Ali oboje, kar je priobčeval tu (v 3 knjigah zasnovano povest „Slovenski svetec in učitelj“ in roman „Rokovnjači“), je ostalo nedokončano. („Rokovnjače“ je dovršil J. Kersnik.) Tudi tragedija „Veronika Deseniška“ je ostala neopiljena; smrt je iztrgala pisatelju pero iz rok in legel je 3. maja 1881. l. k večnemu počitku, ki ga sniva med drugimi umetniki-literati v pisateljski grobnici pokopališča pri Sv. Krištofu v Ljubljani.

Antun Ivanovič-Mecger:

Fran Govekar.

Fran Govekar se je rodil 9. decembra 1871. na Igu pri Ljubljani. Po dovršeni gimnaziji (1892.) poslušal je 4 leta medicino na Dunaju, toda ni položil rigorozna. Rad je pa zahajal v „Volkstheater“ in „Burgtheater“, na koncerte in umetniške galerije. Leta 1896. se je vrnil v Ljubljano in postal urednik kulturnega dela „Slovenskega Naroda“. Od 1. junija 1900. je bil pri magistratu referent v raznih resorih ter je 1919. postal mag. svetnik.

Pisateljstvo je začel rano. Prve otroške povestice, pripovedke in pravljice so izšle v „Vrtec-u“ Ivana Tomšiča pod pseudonimom „Podkrimski“. — Pozneje je pisal povesti, članke, poročila, novele za „Slovenski Narod“, „Ljubljanski Zvon“, tržaško „Edinost“, dunajsko dijaško „Vesno“. Nekaj teh (realističnih) novelic, izšlo je 1897. zbranih pod naslovom „O, te ženske!“ V „Ljubljanskem Zvonu“ izšla je novela „Samasvoja“ (1895.), krajši noveleti „Socijalist“ in „Vzor“ in njegov prvi roman „V krvi“. Temu romanu se ima zahvaliti, da je bila pri njemu takrat naročena povest za „Slovensko Matico“, ki jo je napisal pod naslovom „Ljubezen in rodoljubje“.

Od 1902. — 1909. leta urejal je „Slovana“ in napisal zanj novele „Gorjančeva Marijanica“, „Nad prepadom“ i. dr. Urejal je tudi „Naš list“ in „Slovenijo“.

L. 1913. sprejel je uredništvo „Ilustrovanega Tednika“. Ko je julija 1914. cenzura ustavila ta list, ustanovil je nov tednik „Tedenske slike“, za katerega je deloma prevel, deloma

izvirno napisal roman „Beg za milijoni“. 1917/18. je urejal politični tednik „Domovina“.

Ko je Govekar (1896.) stopil v uredništvo „Slovenskega Naroda“ je bil nastavljen obenem kot gledališki „tajnik“ (t. j. bil je tajnik, učitelj Čehov in Čehinj za slovenščino, nadzornik dramskih, opernih in operetnih skušenj, dramaturg in je angažiral na Češkem igralce, pevce i. t. d.).

Kot gledališki tajnik je dramatiziral l. 1898. Jurčič-Kersnikove „Rokovnjače“, ki so jih igrali na mnogih odrih vsaj že 200 krat. Par let pozneje je dramatiziral Jurčičevega „Desetega brata“, ki je doživel dve izdaji in se zdaj uprizarja v „Narodnem gledališču v Mariboru“. Leta 1904. je spisal po Jurčičevi ideji „Legijonarje“ kot I. del k „Rokovnjačem“, leta 1905. zelo svobodno po Fr. Levstiku „Martina Krpana“. Vse te igre so se mnogokrat z uspehom uprizorile. Tudi dve izvorni drami je napisal, in sicer leta 1910. „Grča“ in 1920. kmečko dramo „Mrakovi“. V Andrej Gabrščekovi založbi v Gorici je urejal „Talijo“ in tako oskrbel male odre s primernimi igrami.

Govekar je bil trikrat intendant ljubljanskega gledališča. Med tem časom sta prevajala on in njegova soproga veliko gledaliških iger. Leta 1912. je moral odstopiti. — Ko je leta 1914. gledališče prenehalo je dosegel, da je 1914/15. prihajala v Ljubljano gostovat dvakrat na mesec hrvat. opera in opereta iz Zagreba.

Koncem leta 1917. je z nekaterimi ljubljanskimi inteligenti začel delati za obnovitev gledaliških sezon in je resnično omogočil s svojim neumornim trudom redno delovanje „Narodnega gledališča“ v Ljubljani. V februarju 1919. se je vrnil zopet k literaturi in žurnalistiki.

1920/21. je napisal historični roman „Svitanje“.

Zdaj je že tretje leto urednik „Našega Glasa“ ter zopet drugo leto kulturni urednik „Slovenskega Naroda“.

Dr. M. Kovačič:

Deseti brat.

Še danes živi med našim narodom, kateregakoli imena, zelo mnogo bajk, pripovedk, pravljic in raznega drugega „narodnega blaga“, kakor imenujemo vse te proizvode narodovega duha. To narodno blago ni vedno individualno-narodnega izvora, nego znanost je dokazala, da je mnogo tega internacionalna last večjega ali manjšega števila narodov indoevropskega porekla. Naše pa so se inačice celo pri narodih, ki niso Indo-Evropejci.

Taka internacionalna last so v narodnem blagu stalno nastopajoče številke, ki včasih tudi v bogoslužju niso ostale brez vpliva, kakor 3 (trije bratje, tri božje osebe), 7 (svetilnik s sedmimi roglji v jeruzalemskem templju), 9 (devet Jugovičev), 12 (dvanajst apostolov) i. t. d. (Odkod baš posebna ljubezen za to ali ono številko, se bo dalo pač težko dognati.) Pa tudi številki 10 je prisojena važna vloga; na njej sloni motiv desetega brata, desetnice.

Deseti brat ali desetnica je deseti otrok v družini; ako so vsi starejši otroci istega spola, kakor deseti, tedaj je temu otroku po narodnem izročilu usojeno, da ne najde miru v svojem življenju, da se mora potikati nepokojno po svetu, dokler ga ne odreši smrt. Ni mu dano biti srečen, niti imeti dom. Če se tak izobčenec povrne v rojstno hišo, ga ne spoznajo; in če ga pozneje spoznajo in kličejo nazaj, se mu vendar ni več vrniti: „Jaz nikdar več nazaj ne grem“. (Nar. pesem.) Za prirojeno in usojeno mu potepuštvu pa je desetemu bratu dano — po izročilu — nadomestilo: Njegove duševne moči presežajo one običajnih ljudi; zdi se, da ni le pametnejši, nego povprečni človek, nego da premore in razume tudi čisto stvari, ki jih človeški duh sicer ne more doumeti. Je torej bitje, ki je na eni strani takorekoč izključeno iz človeške družbe, ki se ga družba izogiblje, ki je kakor garjev oven med ovčicami. In zato ga družba — naše prosto ljudstvo — ne pozna in ne more poznati. Deseti brat mu je neobičajen. Pred neobičajnim ostane naš prosti človek v neki distanci, v razdalji, iz katere — in to je druga stran — spoštuje, ker — se boji! Bojazen pa je morala imeti tudi povod; našla se je v desetem bratu po ljudstvu takorekoč imputiranih izrednih zmožnosti. Da je to praznoverje socialni obsojenec, če je kedaj kateri živel (in živeti so taki morali, ker bi se sicer ne mogel udomačiti motiv desetega brata), izrabil z namenom da izboljša svoje stanje ter se vsaj deloma maščuje za prizadejano mu socialno krivico, in da se je sam znal napraviti še skrivnostnejšega, nego je že bil po zaslugi drugih, temu se pač ne smemo čuditi. Tako je postal deseti brat našemu narodu posebnost, izvanrednost, postal mu je, če je dovoljeno malo primerjati z velikim, neke vrste Faust.

Figura, katera je v večjem merilu sicer, vendar v bistvu v marsikateri potezi podobna desetemu bratu, zanimala vso njegovo zrelo dobo enega največjih genijev, Goetheja, morala je vzbuditi zanimanje tudi pri nas, ko je — po Prešernovi smrti — naše slovstvo zopet pokazalo umetniške pretenzije. Seveda je nekaj k temu doprinesla še tudi romantika, nekaj pa porajajoči se realizem. Tako se je res že Levstik lotil te snovi; ali pri njem je ostal „Deseti brat“ fragment. Priporočal pa je motiv našim pripovednikom. In Jurčič, ki je prevedel takorekoč Levstikov literarni program kot pripovedno slovstvo, se je lotil te snovi vsvojem prvem romanu, po katerem je posneta igra „Deseti brat“.

Antun Ivanović-Mecger:

Alojzij Remec: „Učiteljica Pavla“.

(K uprizoritvi v Narodnem gledališču.)

Slovensko učiteljico ni še vzel do sedaj nikdo kot snov za dramsko delo. Prvi je to storil Alojzij Remec. Rodil se je 10. aprila 1886. v Trstu, toda odrasel je na deželi. Kot gimnazijec je imel v Trstu učitelja, zdaj že pokojnega dr. Ivana Merharja, ki je bil prvi kritik Ivana Cankarja. Ta je Remca že v gimnaziji ocenjeval:

„Med slepci je enooki kralj“. Po gimnaziji je bil tri leta na bogoslovju v Gorici, a potem na juridični fakulteti v Oracu, odkoder je izšla najmlajša slovenska literatura. Tu je prijateljeval z Jožom Lovrenčičem, Stankom Majcenom i. dr. Po dovršenih študijah je promoviral in zdaj živi v Ljubljani kot odvetniški koncipijent.

Kot pesnik je pel lirske (domorodne in ljubezenske) pesmi, ki so večinoma tiskane v „Dom in Svetu“. Razven tega spisal je še nekatera večja dela: l. 1909. zgodovinski roman „Veliki punt“, 1910. zgodovinsko novelo „Anno domini“ in 1912. „Škrjančki“, iz graškega akademskega življenja slovenskih študentov.

Za „Učiteljico Pavlo“ naredil je prvi načrt 1909., a 1912. so jo igrali akademiki v „Ljudskem domu“ v Ljubljani. Remca je že dolgo zanimal problem „Pavle“, ki je tipičen za naše učiteljice, na katere pazi v malih vaseh na deželi tisoč oči. Vsako najmanjšo pogreško učiteljice obsoja javnost brez ozira.

Remčeva „Učiteljica Pavla“ je doživela z avskultantom Grudnom čarobne večere ob Kolpi, ki so ji bili njena resnična mladost. Ko je pa umrl, je ostala sama z bolno materjo.

Hotela je biti res učiteljica, otrokom druga mati, toda sčasoma vidi, da so to brezplodni ideali. „Paglavci si ne žele mater in ljudje so brez srca“.

Vse je zaljubljeno v njo, od nadzornika do zadnjega učitelja. Pavla je ženska, rojena za moža. Vkljenjena v poklic, ki ni za njo je nezavedno iskala cilj, ki ga je le slutila.

Dolg čas, materijalna beda, skrb za varen kotiček ob strani moža, strast trenutka so jo vrgli v naročje vaškega magnata, bogatina Gruntarja. On jo je „oblekel, potegnil iz beračije“, toda z njim je padla v mrak, v nižine, ker jo hoče on zase, kakor udobno stanovanje, lepe konje, svetlo kočijo, dober obed. Bila je nema igrača strastnih trenutkov. Njih časi so bili kipeča, šumeča opojnost. Bila je Magdalena, ki je uživala, kar ji je svet lepega ponujal, želela si je šampanjca in vriskajočega veselja. Brez nje ni bilo veselice, ne družbe, ne kroka.

Toda Gruntar jo je poniževal s svojo mogočnostjo in to jo je bolelo bolj, kakor da bi jo z biči tepel vsak dan. V tej bolečini umazalo jo je grobo, kruto življenje tako, da se ni upala prosto pogledati v oči mlademu medicincu Ogradniku, ko ga je srečala na poti življenja. Njene svetle oči, njen brezskrbni smeh, njena vriskajoča veselost, vse to je maska, da skrije z njo bridkost svojega srca. Plaka, ker je najbednejše bitje pod božjim solncem, a vendar je ženska, ki zavije v bleščeči smeh svojo najtemnejšo žalost. Srečna se zdi ta hip do zvezd, trenutek na to obupana do pekla. Ljudje jo občudujejo, ali pa pomilujejo.

„Grenka preteklost, ubita mladost za mano — samotna bodočnost in trpka odpoved pred menoj — to je vse...“ „In vendar imaš dušo, ki hoče k solncu“. Hotela bi tudi sebi utrgati samo košček sreče s cvetočega drevesa življenja. Vidi, da je zgrešila pot in išče zdaj drugih stezá svojemu hrepenenju. Gabijo se ji povesele zabave v družbi Gruntarjevi, ki ji je edini oblatil

njeno čisto mladost. In ker je imel vse drugo, njene duše pa nikdar ne, si ta duša želi „nekaj novega“. „Svobode se mi hoče“.

Ob ljubezni idealista Ogradnika bi se hotela še enkrat dvigniti iz prepada, v katerega je padla. Želi si iz teh malih razmer, ki jo od dne do dne bolj dušijo, v široki svet, drugam, kjer bi bilo več solnca, več sreče. Lepa in čista duša, ki omaguje in se žalosti nad dosedanjim življenjem, se zaljubi v mladeniča. V njegovih družbi se vozi na vrtiljaku, se smeji in je srečna, kakor deca krog nje. „Lepo je biti otrok in sanjati novo življenje“. „Postati žena, res žena, imeti dom, svoj lastni, topli, ljubljeni dom, ki ga lahko zazidam pred svetom, ne pa službeno stanovanje! Reči vsem oboževalcem, ki se mi hlinijo: Adijo, na svidenje, nikdar več! Ah, živeti hočem! — Vso prostost bi dala za kratek teden prostosti in potem umrla...“

Gruntar jo je ponižal, toda skrbel je za njo in poročil bi jo. Ona je hotela k solncu. Ogradniku je pa njena ljubezen cvet trenutka, blesteči nasmeh duše, ki ne vprašuje po zarokah, porokah in tistih smotrih, ki jih išče vsakdanjost. Med njimi je še tisoč in tisoč vprašanj, pretežkih, preglobokih...

In ko Ogradnik izve vso njeno preteklost ter je pripraven ji žrtvovati vse „saj si čista, svetla in blato iz zlobnih rok te ne doseže“, ona noče žrtev. „Da ni večerov ob Kolpi, da ni Gruntarja — se ne bi poslavljala od Tebe.. A tako te moram suniti od sebe s tem, kar me na veke loči od Tebe“. „Tvoja ljubica sem bila, tvoja žena ne bom nikdar. Ne, ne... Igrati venečo nevesto v hribovski vasi, trepetati za svojo ljubezen bi bilo mučno, počasno umiranje. Ljubše mi je kratko slovo na veke, en sam sunek v srce, hitra smrt“. — Še enkrat je hotela k solncu, a prepozno, prepozno... Ni imela več moči...

Ker je znala biti dosledna do brezupa, znala trpeti — ostala je sama, premeščena na Golobrd. Dnevi, preživljeni z Ogradnikom, so bili kakor nasmeh obupanca preden izpije zadnjo čašo. „Zdaj vem, da je vse ničevno, v čemer ni resnice in iskrenosti. Za trenutek zarajaš v paradiž, da padeš potem v še globlji pekel... Edina resnica, ki nas ne bo varala, bo smrt“.

Tragika „Pavle“ se giblje med njenim samozavestnim prepričanjem: „Lepa je bila moja mladost, lepi večeri ob Kolpi — vi drugi jih boste potvorili v ponočevanje vlačuge“ in med vzklikom, ki ga ji je sugerirala družba in med preganjanjem: „Ničvredna ženska sem!“ — Ko odslovi Ogradnika, še vedno na tihem pričakuje, da jo ne bo zapustil. Ona se moti in to je njena poguba. Zrušena, ožigosana od družbe, ki je pod njo, ne najde druge rešitve, kakor beg. Pavlina krivda leži v neutemeljeni njeni misli; da je zavržena ženska.

~~~~~
Gostovanje naše drame v Ljubljani. Uprava „Narodnega gledališča v Mariboru“ priredi v dogovoru z ravnateljstvom „Narodnega gledališča v Ljubljani“ gostovanje naše drame v tamošnjem dramskem gledališču. Uprizore se sledeče igre: 20. junija: Remčeva „Pavla“, 21. junija: Ogrizovičeva „Hasanaginica“ in 22. junija: Shawov „Obrt gospe Warrenove“.

„Deseti brat“.

Narodna igra s petjem v petih dejanjih. Po romanu *Josipa Jurčiča*,
dramatiziral *Fran Govekar*. Pevske točke uglasbil *L. Pahor*.
Režiser: *Milan Skrbinšek*. Dirigent: *H. O. Vogrič*.

Osebe:

Benjamin Gornik, grajščak na Slemenicah	Ciril Velušček
Manica, } njegova otroka	Iva Šetinska
Balček, }	Olga Severjeva
Dolef Gornik, grajščakov brat	Valo Bratina
Lovro Kvas, cand. prof., odgojitelj	Mila Voukova
Peter Piškov, grajščak na Polesku	Rudolf Mikulič
Marijan, njegov sin	Edo Grom
Vencelj, okr. zdravnik	Just Košuta
Marička, njegova hči	H. Mohorčičeva
Mežon, okr. sodnik	Vinko Rožanski
Zmuznè, ljudski učitelj	E. Parchomenko
Krivec, črevljar	Vekoslav Janko
Neža, njegova žena	Katica Petkova
Franica, njuna hči	S. Mezgečeva
Obrščak, gostilničar in župan	Mario Šimenc
Peharček, ...	Ivan Gabrič
Matevžek, } kmetje	Fran Celin
Miha izpod Gaja, }	Josip Kos
Dražarjev Francelj, }	Fran Veit
Martin Spak	Milan Skrbinšek
Krjavelj, kočar	Pavel Rasberger
Kos, sod. pisar	Angelj Jarc

Godca, berič, svatje, kmetiški fantje in dekleta.
Vrši se v polpreteklem času na Dolenjskem.

„Učiteljica Pavla“.

Drama v štirih dejanjih.

Spisal *Alojzij Remec*.

Režiser: *Hinko Nučič*.

Osebe:

Nadučitelj Meden, šolski voditelj	J. Povhè	Rodičeva, starejša učiteljica	S. Mezgečeva
Fran Eržen, učitelj	E. Grom	Kopriva, poštar	C. Velušček
Adolf Gruntar, veleposestnik	M. Skrbinšek	Carmen, plesalka	M. Voukova
Milka, njegova sestra	E. Kraljeva	Blolni, imejitelj polj. cirkusa	I. Gabrič
Pavla, učiteljica	V. Podgorska	Starejša učiteljica	K. Petkova
Rupnikova vdova, njena mati	Dragutinovičeva	Učiteljica	I. Jelenčeva
Ivan Ogradnik, medelnee	H. Nučič	Natakarica	N. Čepičeva
Župnik, njegov stric	P. Rasberger	Delavec	Parchomenko

Trško občinstvo. Vrši se v malem trgu v sedanosti.

Iz gledališke pisarne: Tri izvirne slovenske igre prinesemo k zaključku sezone, in sicer: Remec „Učiteljica Pavla“, Jurčič-Govekar „Deseti brat“ in Jurčič „Tugomer“, da na ta način dostojno končamo drugo sezono. — **Premijera Remčeve „Pavle“** bo 16. junija t. l. Opozarjamo že sedaj na to lepo izvirno delo mladega slovenskega pisatelja. — **Še eno opereto** bomo vpizorili do konca sezone ter se že z vso vnmemo vezba Offenbachov „Orfej v podzemlju“. — **Za Vidov dan**, dne 28. junija t. l., katerega slavimo kot državni praznik, da zberemo nove moči za nadaljnje narodno delo, se bo igrala Jurčičeva na novo uvežbana tragedija „Tugomer“, ki je za naše razmere, na skrajni jugo-slovenski meji proti Nemcem, najprimernejša.

Iz uredništva: Zadnja številka „Zrnja“ bo izšla 22. junija t. l. Vsebovala bo med drugim naslovni list in kazalo za celo leto, tako da bo omogočeno zbirateljem „Zrnja“ vse številke vezati v eno knjigo.